

Галина Комарівна

ТО БУВ СОН

Поезія в прозі

Спершу бачився тільки білий, непрозорий, великий туман, потім десь далеко за його смутною завісою блиснув блідий, ледве примітний промінь. Тоді туман захитався, почав яснішати, зникати і разом ціле море золотого проміння, цілий океан світу і сяння налив увесь широкий, безкрайній простір. Навкруги не було нічого, тільки світ і світ, що сяяв у кожному атомі золотого повітря.

Серед того дивного сяння невідомою мені силою я тихо підіймалася вгору, заплющуючи очі, що боліли від незвичайного світу.

Куди ж я здіймаюсь? Де була моя темна, рідна земля? Я не знала того, але у грудях моїх не було страху, не було турботи, я навіть нічого не думала, не хотіла думати.

І потім я почула, що світ зменшується і я можу дивитися; тоді мої очі відкрилися і я глянула цікаво навкруги. Я стояла у світлім, але вже не золотім, не яскравім повітрі і бачила внизу під собою широку зелену рівнину.

Усе було чудово і дивно на тій рівнині. У всіх кутках порозкидалились зелені, рясні, повні пахошів сади; надзвичайно прекрасні будинки сяяли між них чарівною красою; дивно небесні співи й музика бриніли навкруги, хоч і не знати було, звідки вони розлягались. На широких верандах, на живих килимах пишної трави і барвистих квіток запащних, у чистих хвилях ясного повітря сиділи, лежали і тихо, нечутно літали легкі людські постаті. Чи то були люди? Не знаю. Вони усі були надзвичайно прекрасні, з великими чудовими очима, в котрих був вираз неземного, непорушного, вічного щастя та спокою. На білім, легкім убранні їх яснів тихо відбиток небесного чарівного сяння, у довгім пишнім волоссі жінок грало золоте проміння. Вони всі знали один одного, усміхались приязно, з любов'ю дивились у знайомі обличчя, вітались між собою легкими, любими поцілунками. І хутко я відгадала, що чудові співи та музика - то були їхні розмови, що злітали з рожевих молодих уст і поволі розливались навкруги

у блакитних хвилях повітря.

Не знаю, чи хтось сказав мені те, чи сама я впізнала, що то був край вічного щастя, що ті люди ніколи не старілись, ніколи не вмирили, що всі вони однаково міцно кохали один одного, а у їх безтілесних постатях панувала повна згода єднання усього прекрасного і радісного.

І мені захотілось у той край, до тих щасливих, прекрасних духів...

І хтось сказав мені:

- Іди до їх, ти теж можеш жить з ними вічно! - Вічно! З тим словом я пізнала, що таке щастя!

І тихо, поволі почала я спускатися до дивної зеленої рівнини. Мої ноги торкалися вже пишної трави; чарівні, прекрасні істоти вже простягали до мене з ніжним привітанням свої білі руки, і в серці моїм уже починав бриніти відгук небесної музики і співів... Коли якась невідома тінь стала відразу перед моїми очима.

Я зупинилася, хотіла вдивитися у неї пильно, пізнати її - й не змогла: вона зникла кудись, ледве я примітила її, але в той же мент я згадала далеку, темну, нужденну землю, повиту горем та сльозами.

Я згадала мій рідний, сумний край, згадала блідих, змучених, нещасних людей, котрих бачила я так багато, - і серце моє стиснулося гнітючим болем. Темна, далека земля, сумний край, бідолашні, нужденні люди! Якою любов"ю до них сповнилось в ту хвилину моє серце, як забажала я бути там серед них!

Край вічного, дивного щастя, край безсмертних, прекрасних істот! Ти став відразу чужий мені, і моє бажання покинути тебе підняло мене високо у гору, і знов я полинула до рідної, любої землі, хоч знала, що там я буду завжди згадувати тебе і сумувати за тобою.

Я летіла тепер хутко, хутко. Навкруги був якийсь хаос: там, попереду - повна страждання і горя земля; далеко, поза мною - чудовий край вічного, дивного життя. Моє серце боліло, і я неслася хутко, хутко, як блискавка, до моєї рідної землі...